

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorvm

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

34. Quomodo vita contemplatiua debet inchoare à labore actiuæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](#)

sum medici sciunt languorum naturam, & frequenter melius quā idem languidus: sed quantum ad doloris sensum, manifestum est ipsos ægros melius scire ægritudines non per rationem scientiæ, sed ratione experientiæ. Simili modo potest quis habere maximam notitiam alicuius personæ, sine hoc quod habeat magnam affectionem amoris vel odij, complacentiæ vel displicantia ad illam. Et ex alia parte potest quis multum affici, amore vel complacentia erga aliquam personam absque eius magna cognitione. Secundum ergo prædicta possumus videre, quomodo in aliquo potest esse magna sapientia sine multa scientia: & magna scientia, sine multa sapientia. Ex prædictis claret quantum distant ad vacandum cōtemplationi deuoti simplices, & illiterati; & literati indeuoti.

*QVOMODO VITA CONTEMPLATI-
UA DEBET INCIPERE A LABORE ACTIUÆ.*

CAPVT XXXIIII.

Primus gradus pertinens ad statum incipientium & imperfectorum, est humilis confessio pœnitentia mediante: qua quis in se amorem mundi cum prauis concupiscentiis mortificat ac motus illicitos, & prauas consuetudines. huius est carnem castigare & domare, ne rationi rebellet, sed ei subiiciatur, & hoc facit per ieiunia, vigilias, abstinentiam, afflictiones, lachrymas, gemitus, & assidua suspiria, & per laborem corporalem à Prælatis iniunctum. Qui ante tam pœnitentiam, vel sine huiusmodi labore & exercitio

exercitio, repente vellet uti perfecta, & contemplativa vita, hic seipsum seduceret: & esset sicut qui vellet montem excelsum, uno saltu ascendere. Et ideo dicit beatus Gregorius, & alij Sancti, quod vita actua quae sita est in laboribus & afflictionibus corporalibus, debet assumi ante contemplatiuam, tanquam aptans viam pro illa. Quod figuratum fuit in Iacob, qui seruit septem annis pro Rachael typum gerente vita contemplatiuæ, prius tamen supposita est ei Lya eius soror vitam actiuam designans. Ex quo notatur secundum Gersonem, iuuenes carnalibus adhuc temptationibus & vitiis plenos, magnos quoque peccatores, qui multum temporis vitæ suæ male expenderunt, non posse, neque debere mox se omnino tradere vitæ contemplatiuæ, cum enim crederent se cogitare deo, & in loco secreto puras habere orationes, citius ipsi tunc & abundantius cogitarent ea, ad quæ ex suis malis inclinationibus afficerentur, & sic peiores efficerentur. Vnde & Seneca dissuadet, ne quis solus longo tempore degat. Et eadem ratione omnes sancti & Philosophi ociositatem damnant. Nihilominus ipsem et Seneca, & sancti laudant solitudinem & ociositatem contemplationis in exercitatis ad liberius seruendum Deo: sicut fecerunt sancti Eremitæ, & alij multi deuoti viri.

—
—
—

k

QVOD